

Λόγος Εγκωμιαστικός σε όλους τους Αγίους της Ι.Μ.Μ. του Βατοπαιδίου (1ο Μέρος)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Λόγος Εγκωμιαστικός σε όλους τους Αγίους της Ιεράς Μεγίστης Μονής του Βατοπαιδίου (10 Ιουλίου)

Ως ήλιος λαμπρός, ανέτειλε η σημερινή εορτή για την Εκκλησία του Χριστού και ιδιαίτερα για την Ιερά και Σεβασμία Μεγίστη Μονή του Βατοπαιδίου. Ας πανηγυρίσωμε με σεμνότητα και θείο φρόνημα και ας συνεορτάσουμε, όσοι συγκεντρωθήκαμε στον πανίερο αυτό ναό. Ας ψάλλουμε, κατά τον Άγιο Νικόδημο τον Αγιορείτη, καινά και κοινά άσματα. Κοινά, γιατί οι εορταζόμενοι Πατέρες ήσαν και είναι κοινοί προστάτες και ευεργέτες, σε μας που κατοικούμε στον ιερό αυτό χώρο. Καινά, γιατί καινή, νέα δηλαδή, είναι και η μνήμη τους. Δεν ετελείτο παλαιότερα.

Δίκαια και εύλογα εορτάζεται σήμερα μετά την ιστορική επαναφορά από τη μακροχρόνια ιδιορρύθμη ζωή στο κοινόβιακό σύστημα της Μονής κατά το σωτήριο έτος 1990. Δίκαια καθιέρωθηκε ο από κοινού εορτασμός όλων των Βατοπαιδινών Αγίων, οι οποίοι έγιναν και γίνονται πρόξενοι μυρίων αγαθών, αφού εορτάζουμε, κατά τη διάρκεια του έτους, από κοινού Όσιους Πατέρες, που δεν έγιναν αίτιοι τόσων πολλών αγαθών σε μας. Οι αγιασμένοι αυτοί Πατέρες, ήσαν προστάτες και έφοροι της Μονής μας, όχι μόνον όταν ζούσαν, αλλά και μετά θάνατον.

Αυτοί οι θείοι Πατέρες, ως ευωδιαστά κρίνα και μυρίπνοα άνθη, ως δένδρα πολύκαρπα, φύτρωσαν σ' αυτόν τον τόπο και τον μετέβαλλαν σε νοητό παράδεισο. Μετέτρεψαν σε επίγειο ουρανό τον χώρο αυτόν της ασκήσεώς τους, επειδή έζησαν ως άγγελοι, γιατί πάντοτε είχαν «την διάνοιαν προς Θεόν». Και παρέδωσαν σε μας, ως κληρονομιά πατρική, τις διδασκαλίες, τους τύπους και τις διατάξεις τους, που με αυτές οδήγησαν, όταν ζούσαν, πλήθη μοναχών στις ευθείες τρίβους της σωτηρίας και οδηγούν σήμερα όλους εμάς, τα πνευματικά τέκνα τους, στην αιώνιο ζωή. Μεριμνούν για την Ποίμνη τους και μας φυλάττουν από κάθε ανάγκη και δύσκολη περίσταση με τις συνεχείς και αδιάλειπτες πρεσβείες τους.

Αυτοί οι αοίδιμοι Όσιοι και Θεοφόροι Πατέρες μας, που πραγματικά ήσαν άνθρωποι του Θεού και υιοί του Πατρός των φώτων, προτίμησαν ως κοινή τους πατρίδα τον ιερόν Άθωνα, όπου έζησαν άλλος περισσότερα και άλλος λιγότερα χρόνια. Αφού ευαρέστησαν τον Θεό πλουτίστηκαν από αυτόν με τε πολυποίκιλα, υπερφυσικά και ουράνια, χαρίσματα της αγιότητας. Άλλοι παρέμειναν μέχρι τέλους της ζωής τους και εκοιμήθησαν εν Κυρίω στην Ιερά Μονή της μετανοίας τους, άλλοι δε κάνοντας υπακοή πρόσφεραν στο πλήρωμα της εν τω κόσμω Εκκλησίας, τις άξιες παντός επαίνου υπηρεσίες τους, είτε αναβιβασθέντες στο μεγάλο αξίωμα της

Αρχιερωσύνης, είτε ως απλοί μοναχοί αίροντες τον σταυρόν του Κυρίου, όπως θα διηγηθούμε στη συνέχεια στο βίο του καθενός ξεχωριστά.

Τις ελπίδες τους είχαν στην Κυρία μας Θεοτόκο, την Αειπάρθενο Μητέρα του Θεού. Γνώριζαν την υπόσχεσή της στους μοναχούς, που έδωσε στον Άγιο Πέτρο τον Αθωνίτη. Είπε η Θεομήτωρ: « Αυτό το όρος το διάλεξα από όλη τη γη και αποφάσισα να το δωρήσω στη Μοναχική πολιτεία. Έτσι λοιπόν, σαν ένα ιδιαίτερο κατοικητήριο, το αφιέρωσα στον εαυτό μου, και απ' εδώ και στο εξής θα ονομάζεται άγιον. Και θα υπερασπισθώ καθ' όλη τη διάρκεια του βίου τους, εκείνους οι οποίοι εδώ θα αγωνισθούν εναντίον του κοινού εχθρού των ανθρώπων. Και θα είμαι βέβαια γι' αυτούς ανίκητος σύμμαχος, οδηγός για εκείνα που πρέπει να πράττουν, εξηγητής για εκείνα που δεν πρέπει να πράττουν, προστάτιδα, ιατρός, τροφέας· για εκείνη βέβαια την τροφή και την ιατρεία που αφορά και το σώμα, ώστε να το συντηρεί και να το ωφελεί, και το πνεύμα, ώστε να το δυναμώνει και να μη το αφήνει να απομακρυνθεί από το καλό. Επί πλέον θα συστήσω αυτούς στον Υιό και Θεό μου, και θα ζητήσω από Αυτόν, να έχουν τέλεια την άφεση των αμαρτιών τους, εκείνοι που θα τελειώσουν εδώ τη ζωή τους καλώς».

Αυτό αφού άκουσαν και οι Όσιοι Πατέρες μας, εγκατέλειψαν τον κόσμο και όλα όσα είχαν σ' αυτόν: γονείς, συγγενείς, σπίτια, περιουσίες, δόξα και εφήμερες ηδονές και ήλθαν στον πανέμορφο αυτό παράδεισο της Δέσποινάς μας Θεοτόκου, ελπίζοντας στην προστασία και τη σκέπη της, για να φυλάξουν «οδούς σκληράς», τις δύο μεγάλες εντολές, πρώτον της ολοκληρωτικής αγάπης, «εξ όλης διανοίας, εξ όλης ψυχής και εξ όλης ισχύος» προς τον Θεό και δεύτερον της αγάπης προς τον πλησίον, και με τον τρόπον αυτόν να φθάσουν στην τελειότητα της αρετής, όσον είναι δυνατόν στους ανθρώπους.

Αφού προτίμησαν την ησυχία, η οποία κατά τον Μέγα Βασίλειο, είναι «αρχή καθάρσεως της ψυχής», πολέμησαν με σώμα υλικό τις άυλες αρχές και εξουσίες «του κοσμοκράτορος του αιώνος τούτου», τις οποίες κατανίκησαν με τα διάφορα μέσα και εργαλεία της ασκήσεως και το μεν σώμα καθάρισαν από την εμπάθεια, την δε ψυχή από την ηδυπάθεια, τον δε νουν από την προσπάθεια, όπως φιλοσοφεί ο θεηγόρος Μάξιμος ο Ομολογητής.

Έγιναν έτσι όργανα δεκτικά της ενέργειας, του φωτισμού και της Χάριτος του Παναγίου Πνεύματος φθάσαντες εις το, κατά τον Απ. Παύλο, «μέτρον της ηλικίας του πληρώματος του Χριστού». Έγιναν «κατά χάριν» θεοί γνωρίζοντας τον «κατά φύσιν» Θεό. Και όπως τους γνώριζε ο Θεός, γνώριζαν και αυτοί τον Θεό, όπως αναφέρει ο Θεολόγος Γρηγόριος- «αφού δε γίνομε τέτοιοι, να συναναστρεφόμεσθε με τον Θεό ως συγγενείς. Ο Θεός να ενώνεται και να επιτρέπει να τον γνωρίζουν

θεοί, και μάλιστα τόσο πολύ, όσον γνωρίζει κιόλας εκείνους τους οποίους γνωρίζει.».

Αυτοί οι Άγιοι, που ήλθαν στο τόπο της σημερινής μας διαμονής, θερμαινόμενοι από θεία έμπνευση και από θεοφιλή σκοπό, έκτισαν ή ανοικοδόμησαν από τα θεμέλια, λόγω της καταστροφής, τη σημερινή περικαλλέστατη και θαυμαστή Μεγίστη Μονή του Βατοπαιδίου και συνέβαλαν στην ανακαίνιση και την ακμή της.

Πρώτος που έκτισε ναό, και μάλιστα στο σημείο που βρίσκεται ο σημερινός περικαλλής ναός της Αγίας Ζώνης, στο όνομα της Υπεραγίας Θεοτόκου, σύμφωνα με την περιγραφή και μαρτυρία των σχετικών κωδίκων είναι ο Μ. Κωνσταντίνος κατά το εικοστό πρώτον έτος της βασιλείας του. Ο ναός και άλλα χριστιανικά μνημεία διατηρήθηκαν μέχρι την καταστροφή τους από τον Ιουλιανό τον Αποστάτη και Παραβάτη, που προσπάθησε, χωρίς επιτυχία, να αναβιώσει, τη νεκρή ήδη, ειδωλολατρία.

[Συνεχίζεται]